

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 382/08-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. januára 2009 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti E. M., K., zastúpenej advokátkou JUDr. D. S., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice - okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 3/96 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo E. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice - okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 3/96 p o r u š e n é b o l i .

2. E. M. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Košice - okolie p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Košice - okolie je povinný uhradiť E. M. trovy konania v sume 223,46 € (slovom dvestodvadsaťtri eur a štyridsaťšesť centov) na účet jej právnej zástupkyne advokátky JUDr. D. S., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 382/08-08 z 25. novembra 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť E. M. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice - okolie (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 3/96.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. 1 Spr. V 669/08 doručeným ústavnému súdu 5. januára 2009, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Návrh napadol na tunajší súd dňa 3. 1. 1996

Návrh bol nejasný a nezrozumiteľný, lebo žalobca si ho písal sám a preto bol vyzvaný na doloženie dokladov a vo veci bol vytýčený termín výsluchu na deň 28. 3. 1996

Termín pojednávania zo dňa 12. 4. 1997 (správne má byť 12. 5. 1997, pozn.) odročený, nedostavili sa účastníci a žalobca spresnil pasívne legitimovaných účastníkov

Pojednávanie 2. 6. 1997 znovu muselo byť odročené, lebo žalobca spresnil okruh pasívne legitimovaných účastníkov a nespresnil žalobný návrh.

Dňa 3. 6. 1997 žiadal poskytnúť lehotu na spresnenie žalobného návrhu.

Dňa 13. 6. 1997 podanie žalobcu v ktorom znovu upravil žalobný návrh a bola volaná na výsluch jeho zástupkyňa (nie advokátka)

Dňa 2. 7. 1997 požiadal žalobca o poskytnutie lehoty na mimosúdnu dohodu

Dňa 25. 8. 1997 doplnenie žaloby

Žalobca nereagoval a súd zistil, že dňa 18. 8. 1999 zomrel

Súd zisťoval právnych nástupcov po nebohom žalobcovi

Dňa 24. 1. 2004 boli právni nástupcovia vyzvaní, či trvajú na podanej žalobe.

Dňa 7. 4. 2004 Ing. M. A. vzala žalobu späť

Adresa pobytu právnej nástupkyne zomretého žalobcu nebola súdu známa a preto súd zisťoval túto adresu a to 11. 6. 2004 vyzval Ing. A., ktorá oznámila súdu, že adresa pobytu jej sestry nie je známa.

Dňa 27. 10. 2004 manželka nebohého žalobcu oznámila súdu, že žiada lehotu na mimosúdnu dohodu.

Dňa 23. 1. 2005 oznámila súdu, že trvá na žalobe, lebo k mimosúdnej dohode nedošlo.

Dňa 21. 2. 2005 a 14. 3. 2005 spresnila žalobný návrh len jedna z právnych nástupkyň.

Dňa 23. 3. 2005 E. M. sa vyjadrila, že súhlasila s tým, aby vystupovala na strane žalobcu.

Dňa 1. 1. 2006 zomrela žalobkyňa M. Š.

Boli urobené ďalšie úkony na spresnenie aktívne legitimovaných účastníkov. Znovu nebolo možné zistiť adresu pobytu právnej nástupkyne

Dňa 22. 11. 2006 žalobkyňa požiadala súd o poskytnutie lehoty na vyjadrenie

Dňa 18. 1. 2007 došlo spresnenie žalobného návrhu, ktorý bol zaslaný žalovaným na vyjadrenie.

Nakoľko ani toto spresnenie žalobného návrhu nemá náležitosti žalobkyne boli vyzvaní, aby v lehote 30 dní tieto nepresnosti odstránili.

Po Náleze ÚS sp. zn. III. ÚS 81/07-25 zo dňa 17. 7. 2007, doručený dňa 12. 9. 2007, bol vo veci stanovený termín pojednávania na deň 17. 12. 2007, na ktorom žalobkyne reagovali na podania žalovaných s tým, že žiadali odročiť pojednávanie, za účelom upresnenia žaloby a žiadali poskytnúť lehotu 30 dní.

Sťažovateľka v stanovenej lehote neupresnila svoju žalobu a túto upresnila až deň

pred pojednávaním, t. j. 16. 10. 2008.

Na pojednávaní dňa 16. 10. 2008 sa k žalobe vyjadrovali žalovaní 3, 4, ako aj žalobkyne. Pojednávanie bolo odročené na deň 27. 11. 2008 s tým, že žalovaní 1/, 2/ boli volaní na pojednávanie pod hrozbou poriadkovej pokuty.

Dňa 22. 10. 2008 sťažovateľka špecifikovala svoju žalobu, ktorá bola totožná so špecifikáciou zo dňa 16. 10. 2008. Na pojednávaní dňa 27. 11. 2008 žalobkyne svoju žalobu voči žalovaným 2/ a 4/ zobrali späť a žiadali voči nim konanie zastaviť. Zároveň rozšírili svoju žalobu voči žalovanému 1/ o sumu 237.848,- Sk, ktorú žiada žalobkyňa 2/, t. j. sťažovateľka. Pojednávanie z tohto dôvodu bolo odročené s tým, že bude rozhodnuté o pripustení žalobného návrhu a uznesenie bude doručené žalovanému 1/, ktorý nebol prítomný na pojednávaní.

Je potrebné uviesť, že sťažovateľka nepreberala poštu adresovanú na jej poslednú známu adresu od 20. 6. 2006, čo sťažovalo postup súdu a reagovala až vtedy, keď súd jej doručil výzvu na adresu zamestnávateľa. Svoje stanovisko oznámila súdu až 22. 11. 2007 a žalobu upresnila dňa 18. 1. 2007.“

Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 11 C 3/96 ústavný súd zistil v zásade rovnaké skutočnosti a úkony, ako to uviedol okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti.

Ústavný súd navyše zistil, že 29. marca 2000 bolo okresnému súdu po výsluchu zástupkyne právneho predchodcu sťažovateľky oznámené, že sťažovateľ zomrel 18. augusta 1999 a dedičské konanie nie je skončené. Na základe toho si okresný súd vyžiadaval dedičský spis a zisťoval právnych nástupcov po navrhovateľovi a ich adresy.

Dňa 24. marca a 22. júla 2004 oznámila sestra sťažovateľky Ing. M. A. okresnému súdu, že sťažovateľka nereaguje na výzvy okresného súdu preto, lebo nehnuteľnosti, ktoré zdedila už „stihla predať“.

Okresný súd 14. októbra 2004 žiadal sťažovateľku výzvou, ktorú prevzala 18. októbra 2004, oznámiť, či trvá na podanej žalobe. Na výzvu vôbec nereagovala. Neprevzala ani ďalšie výzvy zo 7. februára a 4. marca 2005.

Okresnému súdu sa nepodarilo doručiť vo februári 2005 výzvu sťažovateľke ani prostredníctvom Obvodného oddelenia Policajného zboru K. (ďalej len „obvodné oddelenie“). Výzvu prevzala až 18. marca 2005, na ktorú reagovala podaním z 22. marca 2005, v ktorom uviedla, že súhlasí s tým, aby „*vystupovala na strane žalobcu*“.

Dňa 20. júna 2006 okresný súd opätovne vyzval sťažovateľku na úpravu žalobného návrhu, ktorý navrhla ďalšia účastníčka konania. Výzvu opätovne neprevzala, preto okresný súd požiadal obvodné oddelenie o doručenie zásielky a následne 14. septembra 2006 zisťoval adresu prostredníctvom jej sestry M. A. Tí potvrdili, že menovaná na adrese trvalého pobytu býva.

Dňa 8. novembra 2006 okresný súd opätovne vyzval sťažovateľku na úpravu žalobného petitu. Výzvu sťažovateľka prevzala 15. novembra 2006. Dňa 22. novembra 2006 sťažovateľka požiadala okresný súd o predĺženie lehoty na vyjadrenie.

Dňa 4. januára 2007 okresný súd vyzval sťažovateľku, aby predložila svoje vyjadrenie k žalobnému návrhu.

Dňa 18. januára 2007 sťažovateľka doručila okresnému súdu „*spresnenie žaloby*“.

Dňa 19. apríla 2007 okresný súd vyzval právne nástupkyne navrhovateľa, aby sa vyjadrili k stanoviskám žalovaných; sťažovateľka výzvu prevzala osobne 23. apríla 2007 a na výzvu v lehote nereagovala.

Dňa 18. júna 2007 okresný súd vyzval sťažovateľku na opravu a doplnenie jej žalobných návrhov, ktoré upresnila podaním doručeným 9. júla 2007.

Právna zástupkyňa sťažovateľky sa k stanovisku okresného súdu v stanovenej lehote nevyjadrila.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov..., a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote, ktoré je obdobné ako základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Ústavný súd pripomína, že základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je príkazom pre všetky štátne orgány na také konanie, ktoré vytvára právnu istotu pre subjekty práva. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zákonodarca zabezpečuje prostredníctvom procesnoprávných inštitútov, ktoré sú štátne orgány vrátane všeobecných súdov povinné efektívne a vecne správne využívať. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“) obsahuje viaceré účinné prostriedky zabezpečujúce plynulosť a optimálnu dĺžku súdneho konania, ktorej výsledkom je právoplatné rozhodnutie a stav právnej istoty.

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3).

V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd prihliada v rámci prvého kritéria aj na predmet sporu (povaha veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (napr. II. ÚS 32/02, IV. ÚS 202/05, III. ÚS 81/07).

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd bral do úvahy skutkový stav a platnú právnu úpravu relevantnú na rozhodnutie, ako aj charakter veci. Konanie o vydanie nehnuteľností a zaplatenie náhrady za užívanie pozemkov je možné hodnotiť spravidla ako právne i skutkovo zložitejšie, ak navyše na strane žalovaných, ako v tomto prípade, vystupuje viacero subjektov. Tu je ale potrebné konštatovať, že doterajšia doba konania (žalobný návrh bol okresnému súdu doručený 3. januára 1996) predstavuje viac ako 13 rokov a počas tejto doby sa okresný súd zaoberal len odstraňovaním nedostatkov žaloby a zisťovaním dedičov po pôvodnom žalobcovi. Takáto dĺžka konania je neprimeraná a z ústavného hľadiska neakceptovateľná.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred označeným porušovateľom práva došlo k zbytočným priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

V danom prípade ide o spor, v ktorom je každý účastník povinný postupovať podľa § 6 a § 120 ods. 1 OSP a vyvíjať všetko úsilie o súčinnosť so súdom tak, aby mohol o uplatnenej ochrane rozhodnúť v súlade so zákonom.

Vychádzajúc z uvedenej charakteristiky sporového konania možno sťažovateľke v prvom rade vytknúť pasívny prístup ku konaniu z dôvodu, že nepreberala zásielky okresného súdu od marca 2004 do marca 2005 a tiež od júna 2006 do novembra 2006. Sťažovateľka sa počas súdneho konania o svoju vec nezaujímalala a na výzvy okresného súdu, ktoré aj osobne prevzala (napr. 18. októbra 2004 a 23. apríla 2007), vôbec nereagovala, teda neriadila sa zásadou *vigilantibus iura* (každý nech si stráži svoje práva), z ktorej okrem iného vyplýva priama závislosť ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov konania od ich súčinnosti. Neposkytla okresnému súdu ani včas potrebnú súčinnosť (naposledy 17. decembra 2007 reagovala na povinnosť špecifikovať žalobný návrh s oneskorením takmer 10 mesiacov, pretože žalobu upresnila až 15. októbra 2008) vyplývajúcu z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, čo ústavný súd hodnotil v jej neprospech, aj keď to vo vzťahu k nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu podstatným spôsobom neprispelo k predĺženiu doterajšej doby prerokovania uvedenej veci.

Ďalej treba poznamenať, že i podaný návrh právneho predchodcu sťažovateľky a tiež aj jej podania na upresnenie žalobného návrhu od roku 2005 až do roku 2008 vykazovali nedostatky, ktoré konšatoval aj okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti, v dôsledku čoho ich musel viackrát vyzývať na ich odstránenie. Preto je ústavný súd toho názoru, že i sťažovateľka a jej právny predchodca ako účastníci konania sa tiež podieľali na predĺžení tohto konania (obdobne aj III. ÚS 81/07).

3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnom konaní. Z obsahu predloženého spisu ústavný súd zistil, že okresný súd bol nečinný od 25. augusta 1997,

keď navrhovateľ doplnil žalobný návrh, až do 24. januára 2004, keď vyzval právnych nástupcov žalobcu, či trvajú na podanej žalobe. V tomto období okresný súd urobil iba jednoduché úkony (preveroval stav dedičského konania). Okresný súd bol nečinný takmer 6 a pol roka.

Aj keď po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 81/07 zo 17. júla 2007 týkajúceho sa inej účastníčky konania sa 17. decembra 2007 uskutočnilo prvé pojednávanie, toto však bolo odročené z dôvodu upresnenia žaloby na žiadosť žalobkyní. Dňa 16. októbra a 27. novembra 2008 sa uskutočnili ďalšie pojednávania, stav právnej neistoty účastníkov konania, a teda aj sťažovateľky, však nebol do dnešného dňa odstránený. Pojednávanie z 27. novembra 2008 bolo odročené z dôvodu rozhodnutia o rozšírenom návrhu žalobcu.

Ústavný súd preto v závere konštatuje, že prebiehajúce konanie je stále na súde prvého stupňa bez rozhodnutia vo veci samej napriek tomu, že konanie začalo v roku 1996. Táto zdlhavosť konania nemôže byť ničím ospravedlnená.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je ním vedené pod sp. zn. 11 C 3/96, došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Aj keď ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, neprikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci, pretože už tak urobil vo svojom náleze III. ÚS 81/07, ktorý sa týkal inej účastníčky tohto konania.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 130 000 Sk (t. j. 4 315,20 €). Dôvodom je najmä to, „že postupom súdu trvá stav jej právnej neistoty nepríjemne dlho...“.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu v právnej veci vedenej pod sp. zn. 11 C 3/96, berúc do úvahy uvedené okolnosti prípadu (hodnotenie správania sťažovateľky v časti II bode 2 nálezu), ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 2 500 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Preto vo zvyšnej časti jej žiadosti nevyhovel.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. D. S.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2007, ktorá bola 19 056 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov v sume 105,4238 € (za jeden úkon právnej služby) a 2 x 6,3068 € režijný paušál. Úhrada bola priznaná v celkovej sume 223,46 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2009